

LORD TREMONDI

Tegyük fel, csupán egyetlen pillanatra, hogy elérted, amire a lelked mélyén vágytál. Nem valamely egyszerű, józan célotat, amelyről a barátaidnak mesélsz, hanem azt, amely olyannyira közel áll a szívedhez, hogy még gyermekként sem merted hangosan kimondani. Képzeld el például, hogy mindig is öregkabátos szerettél volna lenni, egyike azoknak a kardforgató bírácoknak, akik a legszerényebb falvaktól a legnagyobb városokig mindenfelé járnak a vidéket, és gondoskodnak róla, hogy bárki, férfi vagy nő, alsó vagy felső körökbe tartozó, a király törvényének védelmét élvezze. Sokak számára védelmező – néhányak szemében akár hős is. Érzed a hivatalodhoz járó erős bőrkabátot a válladon, a megtévesztően könnyű belső csontlemezeket, amelyek páncélként védelmeznek, és a tucatnyi rejtett zsebet, ahol az eszközeidet, trükkjeidet, ezoterikus tabletáidat és italaidat tartod. Megragadod a kardot az oldaladon, tudva, hogy öregkabátosként megtanítottak, hogy szükség esetén harcolj, és kiképeztek, hogy párviadalban bárkivel kiállhass.

Most képzeld el, hogy megvalósítottad ezt az álmod, hiába esküdtek össze ellened rosszindulatú istenek és szentek. Öregkabátossá lettél, de ne állj meg itt! Álmodj nagyobbat: tegyük fel, hogy az öregkabátosok Első Kántorának tettek meg, oldaladon pedig a két legjobb barátod. Most próbáld elképzelni, hol vagy, mit látsz, mit hallasz, miféle sérelmek jóvátételéért harcolsz...

– Már megint kamatyolnak – jelentette be Brasti.

Nagy nehezen kinyitottam a szememet, és csipás pillantást vettem a fogadó folyosójára, a túldíszített – és mocskos – körjáróra, amely arra emlékeztetett, hogy a világ valaha kellemes hely lehetett, mostanra azonban szétrohadt. Kest, Brasti meg én a folyosót őriztük a közös földszinti szobánk korhadó székeinek kényelméből. Szemben hatalmas tölgyfa ajtó nyílt Lord Tremondi bérelt hálókamrájába.

– Ne foglalkozz vele, Brasti! – csitítottam.

Megsemmisítőnek szánt pillantást vetett felém, habár nem különösebb sikerrel: Brasti túlságosan jóképű ehhez, ahogy minden más-hoz is. Erőteljes arccsontja és rövid, vörösesszőke szakállal keretezett, széles szája kiemeli a mosolyát, amely kimentti őt a legtöbb küzdelemből, amibe a szavai keverik. A többit annak köszönhetően vésszeli át ép bőrrel, hogy mesterien bánik az íjjal. De amikor haragosan farkasszemet próbál nézni veled, olyan, mintha csak durcáskodna.

– Mégis mivel ne foglalkozzak? – csattant fel. – Azzal, hogy hőshöz méltó életet ígértél nekem, amikor rávettél, hogy álljak be az Öregkabátosok közé, ám ehelyett egy utolsó, lecsúszott, megszegyenített testőrként kell vándorkereskedőket szolgálnom? Vagy azzal ne foglalkozzak, hogy itt gubbasztunk, és hallgatjuk kegyes jótévőnket... és csak képletesen használok rá ezt a szót, mert eleddig egy árva garast sem fizetett nekünk, de ez most mellékes... szóval hogy azt kell hallgatnunk, amint estebéd óta már, hanyadjára is, ötödjére kúr meg valami fehérnépet? Tudod...

– Talán gyógyfüvet használ – vágott a szavába Kest, és egy táncos könnyed eleganciájával nyújtóztatta meg újfent az izmait.

– Gyógyfüvet?

Kest bólintott.

– És mégis mit tudhat a gyógyfüvekről a világ *állítólagos* legkiválóbb kardforgatója?

– Pár évvel ezelőtt egy patikus nekem is eladott valami főzetet, aminek akkor is erőt kellett volna adnia a kardforgató karomnak, ha már félholt vagyok. Fél tucat orgyilkos elleni küzdelemhez használtam, akik végezni próbáltak egy szemtanúval.

– És hatásos volt? – kérdeztem.

Kest vállat vont.

– Nem igazán tudtam megállapítani. Végtére is csak hatan voltak, szóval nem kellett különösebben megerőltetnem magam. Viszont a farkam mindvégig meredten állt, akár egy karó.

Az ajtó mögül hangos horkantás válaszolt, aztán néhány nyögés következett.

– Az ég összes szentjére! Nem tudnák abbahagyni, és végre nyugovóra térni?

A nyögés, mintegy válaszként, egyre hangosabbá vált.

– Tudjátok, mit furcsállok? – folytatta Brasti.

– Remélhetem, hogy valamikor a közeli jövőben befogod? – kérdeztem.

Brasti mintha meg sem hallott volna.

– Azt furcsállom, hogy ennek a kufircoló nemesnek a nyögdecselése alig különbözik attól, mint ha kínoznák.

– Sokszor kínoztál már nemeseket, ugye?

– Tudjátok, hogy értem. Csupa nyögés, horkantás meg vinnyogás, nem? Szégyentelen.

Kest felvonta fél szemöldökét.

– És milyen a nem szégyentelen kufircolás hangja?

Brasti sóvárgón felemelte tekintetét.

– Több kéjes sikkantás a nőtől, annyi bizonyos. És több beszéd. Sokkal több az „ó, Brasti, ez az, ott, pontosan ott! Olyan állhatatos a szíved és a tested!” – Undorodva az égre emelte a tekintetét. – Ez meg mintha pulóvert kötne, vagy vacsorához trancsírozná a húst.

– „Állhatatos a szíved és a tested!”? A nők tényleg mondanak ilyeneket az ágyban? – értetlenkedett Kest.

– Egyszer kipróbálhatnád, hogy nem egymagadban gyakorlod a kardforgatást egész nap, és ágyba viszel valami fehérnépet, hogy kiderítsd. Gyerünk, Falcio, mondd, hogy igazam van!

– Lehet, de már annyira átkozottul régen volt, hogy nem igazán emlékszem.

– No persze, Szent Falcio, de azért a feleségeddel, ugye...?

– Hagyd már ezt! – kértem.

– Én nem... úgy értem...

– Ne akard, hogy megüsselek, Brasti! – suttogta Kest.

Egy vagy két percig néma csendben ültünk, miközben Kest a nevében is Brastira meredt, a hálókamrából pedig továbbra is szünet nélkül szűrődtek ki a zajok.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy ennyi ideig megy neki – kezdte újra Brasti. – Még egyszer megkérdezném tőled, Falcio: mit keresünk itt? Tremondi még csak ki sem fizetett minket.

Felemeltem a kezemet, és megtáncoltattam az ujjaimat.

– Láttad a gyűrűit?

– Hát persze! – vágta rá Brasti. – Nagyok és hivalkodók, a tetejükön kereket formázó kő.

– Az Útrovó Nemes Urak gyűrűje. És ezt te magad is tudnád, ha figyelnél a körülötted lévő világra. Ezzel pecsételik le a voksaikat, amikor összegyűlnek az éves tanácskozásra: egy gyűrű, egy voks. Nem minden Útrovó Nemes Úr jelenik meg minden évben a gyűlésen, ezért átruházhatják a gyűrűt valaki másra, hogy az illető a nevükben járjon el a fontosabb szavazásokon. Na most, Brasti, összesen hány Útrovó Nemes van?

– Senki sem tudja biztosan, de...

– Tizenkettő – vágta rá Kest.

– És ennek itt hány ujján van ezekből a hivalkodó gyűrűkből?

Brasti a saját ujjaira meredt.

– Nem is tudom. Négyen... ötön?

– Hét ujján – jegyezte meg Kest.

– Hét ujján – visszhangoztam.

– Vagyis... Falcio, miről is szavaz idén az Útrovó Nemes Urak Tanácsa?

– Sok mindenről – vetettem oda hanyagul. – Váltási árfolyamokról, adókról, kereskedelmi vezérelvekről. Ó, és a biztonságról.

– Biztonságról?

– Amióta a hercegek megölték a királyt, az utakat elhanyagolták. A hercegek nem hajlandóak se pénzt, se embert fecsérelni a ke-

reskedelmi útvonalakra, még a védelmükre sem, az Útrovó Nemes Urak pedig egész vagyonokat veszítenek, amiért minden útra magántestőrséget kell felbérelniük.

– És miért is érdekel ez minket?

Elmosolyodtam.

– Mert Tremondi azt fogja javasolni, hogy az Öregkabátosok legyenek az Útfelügyelők, és így hatalomhoz, megbecsüléshez és tisztességes megélhetéshez jutunk cserébe azért, hogy nem hagyjuk az útonállóknak a drága szállítmányaik megkaparintását.

Brasti gyanakvónak tűnt.

– Tehát hagynák, hogy újra egybetoborozzuk az öregkabátosokat? Ahelyett, hogy árulónak kiáltanának ki és üldöznének az ország minden megveszekedett városában, minden istenverte falujában, a kereskedelmi útvonalakat járhatnám, útonállókat verhetnék agyon, és még fizetnének is érte?

Elvigyorodtam.

– És így jóval nagyobb esélyünk nyílna rá, hogy teljesítsük a király... Brasti csak rálegyintett.

– Kérlek, Falcio! Ő már öt éve halott. Ha mostanáig nem leltél rá ezekre a rühes *királyi csaroitokra*, amikről egyébként a mai napig senki sem tudja megmondani, micsodák...

– A csaroit egy drágakő – jegyezte meg nyugodtan Kest.

– Mindegy. A lényeg: annak az esélye, hogy megtaláljuk ezeket a drágaköveket, miközben fogalmunk sincs, hogy néznek ki, körülbelül akkora, mint annak, hogy Kest barátunk megölje a Kardok Szentjét.

– De hát *meg fogom ölni* a Kardok Szentjét – jelentette ki Kest.

Brasti felsóhajtott.

– Menthetetlenek vagytok mindketten. De még ha rá is lelnénk a csaroitokra, pontosan mit kellene kezdenünk velük?

– Nem tudom – feleltem –, ám mivel a másik választási lehetőség az, hogy a hercegek egyenként kézre kerítik az öregkabátosokat, és végeznek velünk, amíg hírmondónk sem marad, én afelé hajlok, hogy elfogadjam Tremondi ajánlatát.

– Hát akkor – emelte fel Brasti képzeletbeli kupáját –, köszönjük, Lord Tremondi! Folytasd csak odabent a munkát!

Erre, szinte válaszként, újabb nyögés hallatszott a szobából.

– Egyébként szerintem Brastinak igaza lehet – morfondírozott fennhangon Kest, aztán felállt, és a mellette heverő egyik kardért nyúlt.

– Hogy érted? – kérdeztem.

– Először valóban szerelmeskedésnek hangzott, de egyre inkább azon a véleményen vagyok, hogy ezek a hangok semmiben sem különböznek egy megkínzott ember nyöszörgésétől.

Óvatosan felálltam, de roskadozó székem hangosan megnyikorodt, amint az ajtó felé hajoltam, és hallgatózni próbáltam.

– Azt hiszem, abbahagyták – dörmögtem magam elé.

Kest kardja alig hallhatóan szisszent, ahogy kicsúszott hüvelyéből.

Brasti az ajtóhoz tapasztotta a fülét, majd a fejét csóválta.

– Nem, Tremondi már abbahagyta, a lotyó viszont még mindig bírja. Tremondi valószínűleg elaludt. De a ribanc vajon miért...

– Brasti, hátrébb az ajtótól! – mondtam, majd vállal nekilendültem a fának. Az első próbálkozás sikertelen volt, a második után azonban megadta magát a zár. Először semmi oda nem illőt nem láttam a hivalkodóan berendezett szobában, amelyről a fogadós naivan úgy hihette, a herceg hálókamrájának stílusában dekorálta ki. Mindenféle göncök és könyvek heverték szanaszét dobálva az egykoron drága, mára azonban molyrágta és minden bizonnyal élelősködőktől hemzseggő szőnyegeken. Az ágy körül poros függöny lógott a tölgyfa keretről.

Épp bentebb akartam lopakodni, amikor egy nő lépett elő a baldachin mögül. Csupasz testét elkenődött vérfoltok borították, és bár nem tudtam kivenni a vonásait az arcát elfedő, áttetsző fekete maszk miatt, tudtam, hogy mosolyog. A jobb kezében jókora ollót tartott – olyat, amilyenel a mészárosok szokták elnyesni a húst. Felém nyújtotta ökölbe szorított bal kezét, tenyerét a mennyezet felé fordította. Aztán a szájához emelte, és már-már úgy tűnt, csókot

készül lehelni felénk. Ehelyett fújt egyet, mire kéklő por gomolygott elő a levegőben.

– Ne lélegezzetek! – kiáltottam Kestnek és Brastinak, de elkéstem. Akármilyen varázslat is rejlett a porban, nem kellett belélegezni ahhoz, hogy hasson. A világ egyszerre megdermedt, és úgy éreztem, mintha egy óra két akadozó ütése között ragadtam volna. Tudtam, hogy Brasti mögöttem áll, de nem voltam képes hátrafordítani a fejem, hogy láthassam. A szemem sarkából épp csak ki tudtam venni Kest körvonalaikat, ahogy démoni erővel küszködött, hogy kiszabadítsa magát.

A nő félrebillentette a fejét, ahogy egy pillanatra rám nézett.

– Pompás – mondta halkán, majd könnyed, már-már bágyadt léptekkel megindult felénk, miközben a kezében tartott olló ritmusos *nyissz-nyissz* hangot hallatott. Az orcámon éreztem a kezét, aztán végighúzta az ujjait az öregkabátomon, és addig tolta-gyömöszölte a bőrt, amíg alá nem tudta csúsztatni a kezét. Egy pillanatra a mellkasomhoz érintette a tenyerét, finoman végigsimított rajta, aztán ujjai lejjebb siklottak a hasamra, majd az övem alá.

Nyissz-nyissz.

Lábujjhegyre emelkedve egészen a fülemhez hajolt maszkos arcával. Meztelen testét a testemhez nyomta, mintha csak ölelkezni készülnénk. *Nyissz-nyissz*, susogott az olló.

– A port *aelthecának* hívják – súgta a nő. – Nagyon-nagyon drága. Az Útrovó Nemes Úrnak csupán egy csipetnyi kellett, de rátok kénytelen voltam elpazarolni az egész készletemet. – A hangjából sem düh, sem szomorúság nem érződött ki, mintha csak szenttelenül társalagtunk volna.

Nyissz-nyissz.

– Szívesen elnyisszantanám a gigátokat, tépettgúnyájúak, de hasznomra lehetek, és az *aeltheca* nem hagyja majd, hogy bármire is emlékezzetek velem kapcsolatban.

Hátrébb lépett, és színpadiasan megpördült.

– Persze emlékezni fogtok az álarcos, meztelen nőre... a természetet, a hangomat, az idomaim ívét azonban nem tudjátok majd felidézni.

Előrehajolt, a bal kezembe nyomta az ollót, és rázárta az ujjaimat. Próbáltam elengedni, de a kezem nem engedelmeskedett. Minden erőmmel igyekeztem az emlékezetembe vésni az alakját, a természetét, a maszkon átsejltő arcvonásait, bármit, ami segíthet ráismernem, ha viszontlátnám őt, de hiába állt előttem, a képek elillantak. Próbáltam rímekbe szedni a szavakat, melyekkel leírhattam őt, hátha sikerül észben tartanom őket, ám ezek is rögvest kiszálltak a fejemből. Hiába bámultam egyenesen rá, valahányszor pislantottam, az emlék szertefoszlott. Az aeltheca hatásához kétség sem férhetett.

Gyűlölöm a mágiát.

A nő rövid időre visszasétált a baldachin mögé, majd ismét előlépett, tenyerében óvatosan egy kevés összegyűjtött vért tartva, aztán belemártotta az ujját, és egy szót mázolt vele a falra. A csöpögő betűk kiolvashatóvá váltak: „Öregkabátosok”.

Ismét hozzám lépett, és álarcának fátyolszövetén át éreztem, ahogy ajka az orcámhoz ér.

– Szinte szomorú látni – vetette oda –, hogy a király kiváló öregkabátosai, az ő legendás vándorbírái ilyen mélyre sülyedtek. Figyelni, ahogy hajbókoltok és kepesztetek egy hájas Útrovó Nemes Úr előtt, aki alig egy fokkal több a közönséges utcai árusoknál... Mondd csak, tépettgúnyájú, álmodban még mindig azt képzeled, hogy karddal a kezében és dallal az ajkadon vágatsz a rónákon, miközben igazságot szolgáltatasz a szeszélyes hercegek csizmája alatt senyvedő, szegény, szerencsétlen népeknek?

Próbáltam felelni, de bárhogy erőlködtem, csupán az alsó ajkam rezzen meg.

A nő az orcámhoz emelte a kezét, és szétkente a vért ott, ahova nem sokkal korábban csókot nyomott.

– Isten veled, pompás kis tépettgúnyájú! Pár perc múlva már csupán egy homályos emlék maradok. De ne aggódj! Én tökéletesen emlékezni fogok rátok.

Sarkon fordult, lezser léptekkel a szekrényhez ballagott, és felkapta a gönceit. Aztán anélkül, hogy bármit magára vett volna, ki-surrant a friss hajnali levegőbe.

Egy percreg még mozdulatlanul álltunk, akár a fatönkök, aztán Brasti, aki a legtávolabb állt a portól, végre képes lett a száját mozgatni, és elkáromkodta magát:

– A meghágott szentjeit neki!

Másodikként Kestről múlt el a varázs, én utolsóként ocsúdtam. Amint mozdulni tudtam, az ablakhoz siettem, de a nő persze már messze járt.

Az ágyhoz mentem, és szemügyre vettem Lord Tremondi vérben ázó testét. A nő felcserhez illő ügyességgel esett neki, és valahogy hosszú ideig életben tartotta – talán ez is az aeltheca számlájára írható.

Nem pusztán gyilkosság történt. Üzenetet hagyott.

– Falcio, nézd! – mutatott Tremondi kezére Kest. A jobbján mindössze három ujj maradt, a többi helyén véres csonkok. Az Útrovó gyűrűk eltűntek, és velük együtt minden jövőbeli reményünk tovaszállt.

Hallottam, ahogy emberek tartanak felfelé a lépcsőn, és lépteik egyenletes dobogásából tudtam, hogy a városőrség tagjai azok.

– Brasti, torlaszold el az ajtót!

– Az nem fog sokáig kitartani, Falcio. Kissé széttörted, amikor bejöttél.

– Csak tedd, amit mondok!

Brasti visszatette az ajtót a helyére, aztán Kest is nekiveselkedett, hogy együtt élétoják a komódot, majd visszajött segíteni nekem keresni valamit, ami Tremondi gyilkosához köthető.

– Gondolod, hogy rátalálunk a boszorkára? – faggatott Kest, miközben Tremondi szétdarabolt testét bámultuk.

– A ránk váró poklok közül egyikben sincs sok esélye – választottam.

Kest a vállamra tette a kezét.

– Az ablakon át?

Felsóhajtottam.

– Az ablakon át.

Odakint ököllet verték az ajtót.

– Jó éjt, Lord Tremondi – köszöntem el. – Különösen jó munkaadónak bizonyultál. Rengeteget hazudtál, és nem fizettél ki minket ígéreted szerint. De azt hiszem, ezt nem róhatom fel neked, hiszen meglehetősen hasznavehetetlen testőröknek bizonyultunk.

Kest már félig kimászott, amikor a csendőrök elkezdték betörni a szobánk ajtaját.

– Várjatok! – szólalt meg Brasti. – Nem kellene... tudjátok...

– Mit?

– Tudjátok! Magunkkal vinni a pénzét.

Erre még Kest is hátrapillantott, és felvonta az egyik szemöldökét.

– Nem, *szó sem lehet róla*, hogy elvigyük a pénzét – feleltem.

– De miért nem? Neki már nem nagyon lesz szüksége rá.

Megint felsóhajtottam.

– Azért, mert nem vagyunk tolvajok, Brasti. Öregkabátosok vagyunk. És ennek jelentenie kell valamit.

Megindult kifelé az ablakon.

– Igen, valóban jelent valamit: azt, hogy az emberek rühellnek minket. Azt, hogy bitófán himbálózunk majd, miközben rohadt gyümölcsökkel dobálják a tetemünket, és azt üvöltözik, hogy „tépettgúnyájúak!” És... ó, igen, azt is jelenti, hogy nincs pénzünk. De a kabátunk, az legalább rajtunk maradt!

Eltűnt az ablak alatt, én meg utánamásztam. A csendőrök épp ekkor törték be az ajtót, és amikor a vezetőjük meglátott, ahogy az éles fapárkány a mellkasomnak nyomódik, miközben épp az ablakon keresztül igyekszem leereszkedni, mosoly árnya jelent meg a szája körül. Rögtön tudtam, mit jelent az a mosoly: odalent még több embere várt minket, és nyilak záporát zúdíthatják ránk, míg a lentiek előreszegezett pikáikkal állják el az utunkat.

Falcio val Mondnak hívnak. Az Öregkabátosok Első Kántora vagyok, és ez csupán az első volt az eljövendő siralmas napok közül.

GYERMEKKORI EMLÉKEK

A hercegséget, ahol világra jöttem, Pertinnek hívják. Kicsiny, egyszerű hely, Tristia többi része többnyire tudomást sem vesz róla. A *pertin* szó számos jelentéssel bír, de mindegyik annak a virágnak a nevéből ered, amely a vidéket övező hegység szélárnyékos lankáin nő. Furcsa, kékes színe van, amit először élénknek mondanál, aztán, ha alaposabban megvizsgálod, azon kapod magad, hogy olyan jelzőkkel illetted még, mint az „olajos” és „folyós”, végül pedig: „kissé felkavaró”. A *pertin*nek nincs ismert gyógyászati hatása, ha meg eszed, meghánytat, valamint rettenetesen bűzlik, ha leszakítod. Mondanom sem kell, meglehetősen ostobának kell lenni ahhoz, hogy azt akard, hogy az embereknek ez az egy dolog jusson eszébe a földedről. Valamikor réges-régen egy hadúr mégis úgy határozott, hogy letép egyet e virágból, kitűzi a palástjára, és Pertinnek nevezi el ezt a földet. Úgy sejtem, nem érezhetett szagokat.

Ám a badar tettek sorának ezzel még nem szakadt vége. A várost vigyázó és seregeinkben szolgáló örök háború idején ugyanolyan színű és külsőre ugyanolyan állagú lovagi köntöst viselnek, mint a hazánkat ékítő virágok szirmai, ezért magától értetődik, hogy *pertine*nek nevezzék őket, hiszen tulajdonképpen ők maguk is kék színűek, olajos, folyós kinézetűek, és meglehetősen bűdösek.

Ebbe a gazdag örökségbe születtem bele, mivel atyám nemcsak hogy úgy döntött, Pertinben éli le az életét, hanem a Pertini Test-

őrségben is szolgált. Nem volt se nekem jó apám, sem szerető férje édesanyámnak, és azt hiszem, erre ő maga is rájött, mivel hétéves koromban útilaput kötött a saját talpára. Mindig úgy gondoltam, új állást talált valahol máshol férjként és apaként, de sosem vettem a fáradságot, hogy ezt kiderítsem.

Jókora összeget fizettem a Szent Anlas, Ki Emlékezik A Világra kolostor sorsírnokának, hogy lejegyezze ezt, habár a saját szememmel sosem fogom látni. Hogy miként képesek a távolból leiratot készíteni az ember életéről, nem tudhatom. Egyesek szerint a sors szárait bogozzák és olvassák, vagy az ember elméjéhez kötik magukat, és a gondolatait ragadják meg, hogy papírra vethessék őket. Mások úgy vélik, csupán kitalálják az egészet, hiszen mire bárki elolvashatja a művet, az a személy, akiről a szöveg szól, szinte biztosan meghalt. Bármi legyen is az igazság, remélem, hogy legalább a következő részt helyesen örökíti meg, mivel a két történetet huszonöt esztendő választja el egymástól, és mindkettő lényeges, ezért próbáljatok odafigyelni!

Az első: nyolcévesen az édesanyámmal laktam egy város szélén, mely határos volt egy másik város szélével. Édesanyám gyakran küldött el otthonról olyan megbízásokkal, amelyek így visszatekintve most már kissé gyanúsnak tűnnek. „Falcio, szaladj be a városba, és hozz nekem egy szál répát! De szépet válassz ám!” Vagy: „Falcio, szaladj be a városba, és érdeklődd meg a hírvivőtől, pontosan mennyibe kerül elküldeni egy levelet a nagyapádnak Fralettába!”

Fogalmam sincs, felétek hogy megy ez, de a főutakon a levélküldés tarifája Pertinben ötven esztendeje nem változott, és a mai napig elképzelni sem tudom, mit lehet készíteni egyetlen szál répából. De a távollétem kedvére volt édesanyámnak, nekem pedig módot adott arra, hogy betérjek a fogadóba, és Bahl Armidort hallgassam. Bahl fiatal vándorregösként rengeteg időt töltött a városunkban. Tehetős középkorú férfiaknak arról hozott híreket, hogy mi zajlott Pertin határain kívül, a hajlott hátú aggokat a szentekről szóló igaz történeteivel szórakoztatta. Kellemes szerelmes dalokat dalolt hajadonoknak, akik elpirultak szavai hallatán, imádoók vi-

szont majd felforrtak a dühtől... nekem pedig az öregkabátosokról mesélt.

– Elárulok neked egy titkot, Falcio – közölte velem egyik délután. A fogadó szinte üresen állt, ő pedig a gitárját hangolgatta, és az esti előadásra készült. A csapos, aki az előző napi mulatozásból maradt koszos söröskorsókat mosogatta, az égre emelte a tekintetét.

– Ígérem, hogy soha nem fogom elárulni senkinek, Bahl, soha! – feleltem, mintha szent esküt tettem volna. A hangom kissé reszketegen szólt, így az én fülemben igazából nem hatott valódi esküként.

Bahl halkán elnevette magát.

– Erre semmi szükség, hűséges barátom.

– Mi az a titok, Bahl?

Felpillantott a gitárjáról, és végighordozta a tekintetét a csapszéken, mielőtt intett, hogy hajoljak közelebb. Jellegzetes hangján suttogott, amely olyan volt, mintha akár száz mérföldről is elrephette volna hozzád a szél.

– Emlékszel, amikor meséltem neked Ugrid királyról?

– A gonosz királyról, aki feloszlatta az Öregkabátosokat, és megesküdött, hogy többé nem segíthetik karddal és köpönyeggel a vidék népét?

– Arra is emlékszel, Falcio – folytatta Bahl –, hogy az Öregkabátosok nem kardforgatók holmi szedett-vedett csoportja volt, akik ideoda rohangáltak, hogy szörnyetegekkel és gonosztevőkkel küzdjenek meg? Vándorbírák voltak. Meghallgatták mindazok panaszait, akiket a király csendőrsége már nem védhetett meg, és uralkodójuk nevében igazságot osztottak.

– Ugrid viszont gyűlölte őket – válaszoltam, és utáltam a kínos szűkülést a hangomban.

– Ugrid király felettébb közel állt a hercegekhez – jegyezte meg kimerően Bahl –, akik úgy hitték, hogy a saját földjeiken jogukban áll meghatározni és végrehajtani a törvényeket. Nem minden király értett egyet ezzel a felfogással, Ugrid viszont úgy gondolta, hogy amíg a hercegek rendesen fizetik a kivetett adókat, és elkül-

dik a katonákat szolgálni, addig ahhoz, amit a saját földjükön tesznek, másnak nincs semmi köze.

– De hát mindenki tudja, hogy az összes herceg zsarnok! – háborodtam fel.

Bahl keze a semmiből tűnt elő és vágott keményen pofon. Amikor megszólalt, a hangja halálosan komolynak hatott.

– Még egyszer nehogyllyet merj mondani, Falcio. Megértettél?

Próbáltam válaszolni, de nem ment. Bahl korábban sosem emelt kezét rám, és első árulása fölötti döbbenetem megbénította a nyelvemet. Egy pillanattal később lerakta a gitárját, és a vállamra tette a kezét. Ösztönösen hátrariadtam tőle.

– Falcio – sóhajtott –, van fogalmad róla, mit tenne veled a herceg egyik embere, ha meghallaná, hogy a zsarnok szót használod, amikor a kenyéradó gazdájáról beszélsz? Van fogalmad róla, mi történe velem? Két szót jegyezz meg, amit alaposan át kell gondolnod, mielőtt kimondasz: zsarnok és áruló. Mert gyakran együvé tartoznak, és általában rettenetes következményekkel járnak.

Próbáltam oda sem figyelni rá, de amikor levette rólam a kezét, nem tudtam megállni, hogy rákérdezzek.

– Szóval mi az?

– Mi micsoda?

– A titok. Azt ígérted, hogy elárulsz nekem egy titkot, de helyette megütöttél.

Bahl mintha meg sem hallotta volna szurkálódó megjegyzésemet. Hangját újra suttogóra fogva, cinkosan közelebb hajolt, mintha mi sem történt volna.

– Nos, amikor Ugrid király elrendelte, hogy az öregkabátosok többé nem járhatják az utakat, azt mondotta, ez már örökké így marad, igaz?

Bólintottam.

– Ugrid király szolgálatában állt egy Caeolo nevű tanácsos... Titokzatos Caeolóként emlegették. Egyesek szerint nagy tudású és rendkívül bölcs varázsló.

– Még sosem hallottam Caeolóról – jegyeztem meg, ahogy az izgatottság felülkerekedett sajtó orcámon és sértett önérzetemen.

– Igen kevesen hallottak róla – válaszolta Bahl. – Caeolo titokzatos körülmények között eltűnt Ugrid halála előtt, és azóta senki sem látta.

– Lehet, hogy ő ölte meg Ugridot! Lehet, hogy...

Bahl félbeszakított.

– Ne bocsátkozz mindenféle spekulációkba, Falcio! Ha elkezded, addig nem fogod tudni abbahagyni, amíg össze nem esel a kimerültségtől.

A regös megint végighordozta tekintetét a csapszéken, habár senki mást nem lehetett látni odabent a terem tulsó végében a söröskupákat mosogató fogadóson kívül. Nem tudom, hallott-e minket, de jó füle volt.

– Nos, azt beszélük, hogy miután kihirdették a rendeletet az udvarban, Caeolo félrevonta a királyt, és azt mondta neki: „Királyom, habár te vagy mindenek ura, míg én csupán egy szerény tanácsos vagyok, tudd meg, hogy bármily hatalmas legyen is egy király, a szavai nem élik túl öt tovább száz esztendőnél.” Ugrid a tanácsosra nézett. Megdőbentette annak arcátlansága, és azt ordította: „Mit merészeltél mondani nekem, Caeolo?” Caeolónak a szeme sem rebbent, és azt felelte: „Mindössze azt, királyom, hogy száz esztendő elmúltával az öregkabátosok újra az utakat fogják járni, míg a te uralkodói szavaid kikopnak az emberek emlékezetéből.”

Bahl lepillantott rám, a szemében szikra villant, akkor legalábbis azt hittem. Ma már úgy hiszem, egy könnycsepp lehetett.

– És tudod, mennyi ideje távozott az élők közül Ugrid király? – kérdezte tőlem Bahl. Amikor megráztam a fejemet, egészen közel hajolt hozzám, és egyenesen a fülembé suttogott. – Idestova száz éve.

A szívem szinte kiugrott a mellkasomból. Mintha villám áradt volna szét az ereimben vér helyett. Úgy éreztem, mintha...

– A fene essen beléd, Bahl! – kiáltott oda a fogadós a csapszék tulsó végéből. – Ne tömd tele a fiú fejét a sületlenségeiddel!

– Ezt hogy érti? – kérdeztem. A hangom egy pillanatra furcsán csengett a saját fülemben is.

A fogadós előlépett a söntés mögül.

– Sose léteztek semmiféle Öregkabátosok. Az emberek csak úgy beszélnek róluk, amikor elégedetlenek a dolgok állásával. Mindenféle bőrkabáttal vértezett, kardforgató vándorbírák, akik meghallgatják a rohadt földtúrók meg cselédek panaszait? Ostoba mese, fiam. Kitaláció.

Azt hallván, ahogy ennyire könnyedén, ennyire *nyíltan* tagadja az öregkabátosok létét, hirtelen szűknek és üresnek éreztem a világot – oly szűknek és üresnek, mint azt a házat, amit csupán egy kisfiú léha ábrándjai töltöttek meg, és egy magányos asszony szomorú vágyakozása, aki hideg téli napokon még mindig kibámult az ablakon, és rég elveszített hitese urának visszatértét várta.

Bahl vitába szállt volna a fogadós megjegyzésével, de közbevettem: – Téved! *Téved!* Igenis léteztek öregkabátosok, és pontosan ilyeneket tettek. Az az agyalágyult, rohadt Ugrid király kitiltotta őket, de Caeolo tudta! Azt mondta, egy napon visszatérnek, és egy napon igenis vissza fognak térní!

Az ajtóhoz rohantam, mielőtt bárki lekeverhetett volna még egy pofont, de ott megtorpantan, hátrafordultam, és a szívemre tettem ökölbe szorított kezem.

– És én is közéjük fogok tartozni – esküdtem. És szavaim ezúttal valóban eskünek hangzottak.

A másik történet, amit el kell mesélnem, két esztendővel ezelőtt esett meg Caveranban, az egyik nagyobb kereskedővárosban, amely Tristia déli részén feküdt, és egy asszony rikoltozásával kezdődött.

– Szörnyeteg! Teszed le a lányomat, de rögtön! – A nő hozzátvetőleg velem egy idős volt, talán harmincéves, fekete haja és kék szeme a kislányéra hasonlított, akit a karomban vittem. Úgy láttam, egészen szemrevaló lehet, amikor nem sápítózik.

– Anyu, mi a baj? – kérdezte a kislány.

A kislány előttem bukott orra, amikor elbotlott egy gyümölcsárus bódéjának lábában a szűk mellékutca mellett, ahová láthatólag igyekezett. Rémuló tekintettel mesélt a lovagi páncélt viselő

férfiről, aki a nyomába eredt, de amikor megpróbáltam felkutatni a lány üldözőjét, semerre sem találtam. Egészen hazáig cipeltem a kislányt, ami nem is lett volna messze, ha nem zavarodik össze folyton a visszautat illetően.

– Kificamodott a bokája – közöltem, miközben igyekeztem kirázni a szüntelenül a szemembe csöpögő vizet a hajamból. Chevaranban állandóan esik.

Az asszony beszaladt a házba. Azt hittem, hogy törülközőt akar keríteni, de amikor visszajött, egy hatalmas konyhakéssel kezdett hadonászni.

– Add vissza a lányomat, trattari! – ordította.

– Anyu! – visította a kislány a fülembe.

Rengeteg a visítozás ebben a történetben. Jobb, ha hozzászoktok.

– Mondtam, hogy kificamodott a bokája – védekeztem. – Most hadd kerüljek beljebb, hogy az ágyra fektethessem. Utána megpróbálhatsz leszúrni.

Ha a nő egy kicsit is okosnak nézett, jól leplezte azzal, hogy segítségért kiáltott.

– Trattari! Jaj, segítség! Egy tépettgúnyájú elkapta a kislányomat!

– Ó, Szent Zaghevre, Aki Könnyekért Énekel, engedd már, hogy lerakjam a lányodat!

Mivel nem úgy tűnt, mintha bárki a segítségére sietne, a nő gyanakvón végigmért, aztán, még mindig késsel a kezében, behátrált a házba. Magamat nem féltettem – a kabátom bármiféle szúrás ellen megvédett volna –, de komoly esély volt rá, hogy a nő a saját lányát sebzi meg, ha támad.

A ház középső szobájában kis dívány állt. A lányt az oldalára fektettem, ő azonban rögtön felült, aztán azonnal megrándult az arca, amint a lába a padlóhoz ért.

Az asszony odarohant a lányához, átkarolta, és magához szorította mielőtt hátrébb lépett, hogy tetőtől talpig tüzetesen megvizsgálja.

– Mit műveltél vele?

– Azon kívül, hogy segítettem neki, amikor elesett, aztán idehoztam, és a rikoltozásodat hallgattam? Semmit.

A lány felénk fordította a tekintetét.

– Így igaz, anyu. Egy lovag üldözött, aztán ez az ember segített nekem.

Az anya rajtam és a kettőnk között reszkető késen tartotta a szemét.

– Jaj, édes Beatta, balga gyermek, egy lovag sohasem ártana neked. Alighanem pusztán védelmezni akart.

Beatta grimaszolt.

– Badarság. Csak almát akartam venni a gyümölcsárustól.

E pillanatban két férfi és egy tizenkét esztendő forma fiú rontott be a házba.

– Jóságos szentek! Merna, mi a baj? – kérdezte a magasabbik férfi. Mindhárman egymásra ütöttek: homokszőke haj, szögletes áll, mindegyiken a kétkezi munkások barna gúnyája. A két férfi kalapccsal felfegyverkezve érkezett, a fiú egy követ tartott a kezében.

– Ez a trattari elkapta a lányomat! – sipítozta Merna.

Mindkét kezemet magam elé emeltem, azt jelezvén, hogy „kérlek, ne fogjatok le”.

– Félreértés történt, én...

– Bizony, félreértés – szólalt meg az egyik férfi, majd egy lépést tett felém. – Úgy tűnik, azt hiszed, a tépettgúnyájúak szívélyes fogadtatásra számíthatnak itt, és csak úgy letámadhatják az lányainkat.

– Úgy ám – kapcsolódott be a másik. – A halott kényúr szolgálát nem szívesen látjuk errefelé, trattari.

Hiába szerettem volna lecsillapítani a kedélyeket, azon kaptam magam, hogy vívőtőröm hegye a férfi nyakának szegeződik.

– Ha még egyszer ilyen szavakkal illeted a királyt, barátom, olyan gondunk akad, amit nem fogsz tudni megoldani a kalapácsoddal.

Merna igyekezett a testével eltakarni Beattát, a gyermek mégis elődugta a fejét.

– Miért hívod így? Mi az a trattari?

– A trattari tépettgúnyájút jelent – köpte válaszként a szavakat Merna. – A gané Paelis király úgynevezett „bíráinak” egyikét.

– Inkább orgyilkosok azok – javította ki az egyik férfi. – Le kéne fognunk, és elküldenünk Ty-t, hogy hívja ide a csendőröket.

– Nézzék – válaszoltam –, azért jöttem ide, mert a kislány megsérült és megrémült... veszélyben érezte magát. Most már biztonságban van maguknál, szóval engedjenek az utamra!

A vívótöröm láttán a két munkás kellően észszerűnek ítélte a javaslatomat, és elléptek az utamból.

– Várjon! – szólalt meg a kislány.

– Mi az, Beatta? – kérdezte az asszony.

– Eldobta az almáját, amikor a segítségemre sietett, és azt ígértem neki, hogy megkaphatja az estebédem egy részét.

– Emiatt ne izgasd magad – feleltem. – Nem vagyok...

Meglepetten láttam, hogy a kislány édesanyja feláll a díványról.

– Várjon itt! – utasított.

A két férfi és a fiú egészen hitelesen játszották el, hogy sakkban tartanak, noha semmi ilyesmi nem történt.

– Miért nevezitek trattarinak? – tette fel ismét a kérdést Beatta, aki ezúttal a két férfihoz intézve szavait.

Azonban a fiú felelt.

– Tépettgúnyájút jelent – magyarázta. – Annak idején öregkabátosoknak hívták magukat, és úgy tartották, hogy a kabátjukon mindaddig nem látszik a kopás, amíg megőrzik becsületüket.

– De persze hiányzott belőlük a becsület – tette hozzá az alacsonyabbik férfi.

– Mert a zsarnokot, Paelist szolgálták? – kérdezte Beatta.

– Ó, igen, hitvány patkány módjára valóban beavatkoztak a hercegek törvényes uralkodásába. De nem, gyermekem. Azért hívják tépettgúnyájúnak őket, mert amikor a hercegek a seregeikkel felvonultak, hogy véget vessenek a zsarnokoskodásnak, ezek az úgynevezett öregkabátosok félreálltak, és sorsára hagyták a királyukat, csak hogy megmentsek a saját bőrüket.

– De ha a király rossz ember volt, nem tették helyesen, hogy félreálltak? – értetlenkedett a lány.

Beatta édesanyja ekkor visszatért a konyhából, kezében egy almával és egy darab sajttal, amit sebtében belerakott egy kis zsákba.

– Nem, kicsim. Tudod, a lovagok arra tanítanak minket, hogy az embernek addig van becsülete, amíg híven szolgálja az urát. Ezek az árulók viszont még erre sem voltak képesek. Ezért most traktálnak, tépettgúnyájúaknak hívjuk őket, mert a kabátjuk éppoly rongyos, mint a becsületük.

– Tartsa meg az ételt! – mondtam erre. – Elment az étvágyam.

– Szó sem lehet róla. – A nő elállta az utam a kijárat felé, és odanyújtotta nekem a zsákot. – Azt akarom, hogy a lányom megtanulja, mi a helyes, és mi nem. Ételt ígért neked, ezért ételt fogsz kapni. Ne érezze senki úgy, hogy tartozom egy árulónak.

Ránéztem, aztán a férfiakra siklott a tekintetem.

– Na és a férfi?

– Miféle férfi?

– A lovag. Aki a lányát üldözte. Mi lesz, ha megint rátalál?

Merna felnevetett. Rendkívül fülsértően kacagott.

– Mintha a herceg bármelyik lovagja is bántani akarna egy gyermeket! Ha valóban egy lovag járt arra, minden bizonnyal téged vett észre, ahogy a lányomat mustrálad, és a védelmére sietett. – Az anya a lányára nézett. – Beatta buta kislány. Biztosan csak összezavarodott.

Nyugtalanított a helyzet. Nem tartottam valószínűnek, hogy egy gyermek ne tudná eldönteni, üldözi-e őt a lovag, vagy sem. Ha agyoncsaptak volna sem tudok okot találni, miért eredt volna bárki is Beatta nyomába, de nem akartam kockáztatni. A lánykához fordultam.

– Beatta, még mindig félsz attól a lovagtól? Akarod, hogy éjszaka őrt álljak a házatok előtt, ha netán idetalálna az az alak?

Az egyik férfi szólni akart, de Merna csendre intette.

– Beatta drágám, mondd meg a trattarinak, hogy nincs szükségünk a segítségére.

Beatta előbb az édesanyjára, aztán rám emelte a tekintetét. Egy gyermek ártatlan kegyetlenségével közölte velem:

– Menj innen, mocskos tépettgúnyájú! Semmi keresnivalód nálunk. A gonosz Paelis király ostoba disznó volt, de már halott, és remélem, hogy nemsokára te is az leszel.

A gyermek alighanem sosem látta Paelis királyt, míg az élt. A hercegek győzedelmeskedtek, és a történelem már az ő diadaluk szerint íródott. Még ha valaki valóban üldözte is a lánykát, mégis mit tehettem volna? Az öregkabátosok kegyvesztettek lettek, feloszlatták őket, és úgy tűnt, a legtöbben inkább választanák azt, hogy a gyermekük egy lovag keze által lelje halálát, mint hogy egy trattari mentse meg.

Kinyújtottam a kezem, és elvettem az ételt a lány édesanyjától, még ha csak azért is, mert így érhettem el leggyorsabban, hogy elálljon az utamból. Kisétáltam az ajtón, el a házuktól.

Pár nappal később, épp amint kifelé tartottam a városból az éjszaka zavartalan csendjében, elsétáltam Beatta háza előtt. Tudtam, hogy jócskán megfizetnék azért, ha bárki meglátna, ám furcsa késztetést éreztem rá. Fény nem égett odabent, és az ablakokra vörös festéssel madáralakot festettek, ami Cheveranban azt jelezte, hogy elveszett egy gyermek.